küpsetud selgas. Seal wandus juba kuri opmann ehk junkur ja keerutas kepiga wasta teomeeste pihta ja jooksis suure wandumisega nagu tige kukk kõige jalgega inimeste peale kubjast ja kiltret hüüa[illegible]
„Andke neile heaste!"

Wanajätis pidi ju ise kaa seal olema, kus teda nimetati; hoogu takka andmas. Ega ta sellepärast magama ei jäänd, et kollase kuue mehed eile õhta ta näo üle lõid. Ta ajas ennast jällegi jalale ja õerus silmi, mis eilsest erilaste wopsimisest kihelesid. Paistetus ol[illegible] jo alanend ja silma luugid andsid sugu lahti; – aga nüüd ei old mehikesel enam sugugi aega; ta oli ju muidugi pikale jäänd, ja hakkas jälle Saia mõisa kaudu mööda jõe äärt Wetla poole uitama lootes, et seal ümberkaudu jälle ehk midagi ninase puudub.

Oli ju kõrge keskhommiku aeg, päe paistis palawaste. Mehike pidi just üle Wetla silla minema, kui temale korraga mölder silla peal nelja silmaga koeraga wasta tuli. Wanajätis kartis koera, moondas ennast kaa koeraks ja kargas wette, et jõest läbi ujuda. —
(Wana-jätis kardab kangeste niisugust koera, kellel kollased täpped kulmu peal on, sest sellel pidada suur wõimus põrguliste üle olema.)
Mölder nägi koera jões ujuma, wõttis kiwi maast ja tabas koerale pähe. Kiwi läks osawaste just kulmu peale, koer lõi pea wee alla, ujus siis teine poole kaldale wäilla ja kadus kui tuul möldre silmist.

Õhta sitika wilul läks Wanajätis, nagu ta mood ikka oli, Woose kõrtsu juurest mööda. Kõrtsuwõeraid ei juhtund wist kõrtsus olema, sellepärast läks ta otsekohe Luuri mäe poole, kust ta mööda mäges-

tikusi ikka Narwa linnas käis. Mäest ülesse minnes lendas talle sitikas wopsti! wasta silmi ja Wanajätis hüüdis ähwardades: „Oot, oot! küll sind saab tuntama; eile oli sull kuldani kuube, täna sinijätku!" sest tal oli eilne palawa paiste meeles ja ta nägu kipitas weel. Selle peale läks ta wihaselt turtsudes metsa, sest ta oli jo öö ja päewaga nagu kolmes kapsa leemes keend.

Sell ajal oli üks suur nõid wõi tark Nirkus möldreks, kis kõik wägewad nõia tükid tegi. Selle juure läks üks mees, kellel hobune kõige wankrega kadund oli, kuulama, kas ta oma kadund looma weel kätte saab. - Komsahti, nõnda oli möldre nimi, ütles, et ta seda enne hommikut ei tea öölda, ja käskis aga külameest magama heita, juhatas tale ühe heinaküüni, mis natuke maad toast eemal üle põllu oli, magamise kohaks. Aga mees läks sest hoolimata salaja reiale, puges sealt lattu, kus ta käpukäie põhku külle alla sai, kässipõesakille õite wasta seina maha heitis ja magama jäi. — Korraga kuuleb tema läbi une jala astumist ja nääb läbi seina, mis sealt tema kohast lahti oli, Komsahti üle reialuse kunni taha wärawa peale minewad ja seal seisma jääwad. See oli jo arwata poole öö aeg; mis seda suist ööd siis on? —
Niipea, kui Komsahti wärawa tendrite wahele astus, pistis ta sõrmed hammaste wahele ja wilistas, küll mitte nii wäga waljuste, aga siiski kõlas mets wasta. Nüüd jäi ta wait olles alla metsa poole wahtima, nagu ootaks ta kedagi, - aga ilmaasjata. Warsti seadis ta oma wile jälle korrale ja wilistas weel waillumini, nõnda et kuulja kõrwad kumisema jäid. Sõrmi suust ära wõttes